

196.249

353

CUVENTAREA

ce

Ioanu Metianu

Episcopulu Aradului,

la ocasiunea introducerii sale in scaunulu episcopescu, in
duminec'a Tomii 1875.

A ROSTIT'O

catra reprezentantii sinodului diecesanu, catra
clerulu si poporulu eparchialu

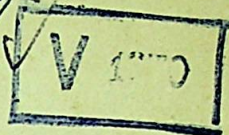
IN BISERIC'A CATEDRALA DIN ARADU.

ARADU, 1875.

IN TIPOGRAFI'A LUI STEFANU GYULAI.

196.249

CUVENTAREA

ce

Ioanu Metianu

Episcopulu Aradului,

la ocasiunea introducerii sale in scaunulu episcopescu, in
duminec'a Tomii 1875.

A ROSTIT'O

catra reprezentantii sinodului diecesanu, catra
clerulu si poporulu eparchialu

IN BISERIC'A CATEDRALA DIN ARADU.

ARADU, 1875.

IN TIPOGRAFI'A LUI ȘTEFANU ȘYULAI.

In numele Tatalui, si alu Fiiului, si alu Santului Duchu, aminu!

*„Parinte, sante pre cari mi
i-ai datu mie, pazesce-ii intru nu-
mele teu !“ (Ioanu XVIII, 11.)*

Astfeliu s'a rugatu Domnulu nostru Isusu Cristosu parintelui seu, lui Ddieu Tatalui, candu i-s'a incredintiatu mantuirea neamului omenescu. Daca Isusu Cristosu fiulu lui Ddieu a simtitu trebuinti'a unei rugatiuni atâtu de ferbinti, candu asia s'a rugatu pentru cei incredintiatu gri-gei lui; daca elu, carele avea tóta puterea in ceriu si pre pamentu „*datu-mi-s'a tóta puterea in ceriu si pre pamentu*“ (Mat. XXVIII. 18), s'a rugatu asia, — apoi cum voiu trebuí eu se me rogu parintelui cerescu pentru cei incredintiatu mie, eu carele sum consciu de neajunsele mele. In lips'a altoru es-pressiuni mai potrivite, nu voiu putea decâtu, mai nainte de tóte, se cadu inaintea ta, si se te adoru pre tine pro-vedintia divína si voia dumnedieésca „*fora de care nimica nu s'a facutu, ce s'a facutu, si fora de care nici unu firu de peru nu cade dupa capulu omului.*“ (Ioanu I. 3.) Tu esti care ai miscatu inimile alegatoriloru, ale Archiereiloru, si a Domnitoriului spre mine; tu esti care dela sinulu maicei

mele m'ai destinatu spre slujb'a apostoliei acesteia; tie dar me plecu cu adenca cuceria, tie me inchinu si tie ti-mul-tiamescu pentru tóte câte ai facutu mie; pre tine te rogu dí'a si nóptea, se fii si in viitoriu scutulu si ajutoriulu meu, càci tie me ineredu pe mine insumi si „*pre carii îi-ai datu mie, rugandu-te se ne pazesci pre toti intru numele teu.*“

Iubitiloru mei fii sufletesci! Dupace prin inaintarea bunului vostru parinte episcopu Mironu Romanulu, la demnitatea de Archiepiscopu si Metropolitu, scaunulu episcopalu de aici devenindu vacantu, reprezentantii clerului si ai poporului acestei diecese intruniti in sinodulu electoralu dela $\frac{2}{14}$ februaru a. c. si-au concentratu votulu loru in mine, alegendu-me de archipastoriulu vostru, desì eu n'am cercatu acésta demnitate, ba inca adeseori m'am rugatu Domnului in ascunsulu inimei mele „*de este cu putintia se tréca dela mine sarcin'a acést'a*“ grea de responsabilitate, si dupace eu vediendu cà dorinti'a clerului si a poporului a intimpinatu si bunavointi'a preasantitului sinodu archierescu, si grati'a Maiestatii Sale prébunului nostru Imperatu si Rege Franciscu Iosifu I., asia dar, tóte aceste momente le am consideratu de o dispusetiune tainica a préintieleptei provedintie divine.

Si intr'adeveru cine, carele scie, — câtu de departe am statu eu de acésta diecesa, intr'unu postu modestu, togmai la cealalta margine a provinciei nóstre metropolitane; cine, carele scie, câtu de pucinu am fostu eu cunoscutu acestei diecese, si câtu de retrasu am fostu facia de reprezentantii clerului si ai poporului, nu va vedea in alegerea si intarirea mea de episcopu alu Aradului, o lucrare tainica a necuprinsei provedintie divine? Si daca este asia, óre puteam eu se nu me plecu si se nu me cucerescu inaintea atarei dispusetiuni divine?

poteam eu se me opunu fora a pecatú greu inaintea Dlui si fora a trage asupra-mi osend'a acelei sentintie evangeliice, carea dice : „*cel'a ce iubesc pre tata, séu pre muma, séu pre fiii. séu case, séu avere, mai multu decâtu pre mine, nu este vrednicu de mine, si celu ce nu-si ié crucea sa se vina dupa mine, nu este vrednicu de mine,* (Ioanu X. 41.) — nu puteam! si pentru aceea, din supunere si iubire catra Ddieu si din iubire catra clerulu si poporulu meu, am primitu asupra-mi sarcin'a cea grea archierésca, si asia din darulu lui Ddieu astadi am fericirea a stá primadata in faci'a vóstra iubitiloru mei fii sufletesci, ca archiereulu vostru.

Candu dara primadata stau in faci'a vóstra, iubitiloru representanti ai diecesei mele, veti fi cu nedumerire, ce se auditi dela mine acuma la prim'a nóstra convenire aici in cas'a lui Dumnedieu; sciu cà veti voi se-mi spuneti dorintiele si acceptarile, trebuintiele si lipsele, apoi necasurile si suferintiele diecesaniloru mei, si se-mi cereti spriginulu meu la delaturarea acelor'a, „*dar eu nu sum nemernicu in Ierusalimu!*“; sciu si cunosc lipsele si necasurile clerului si poporului diecesei mele, cunosc si acceptarile ce au legatu si léga clerulu si poporulu meu de persón'a mea, si marturisescu cà, candu cugetu la greutatea impreunata cu implinirea atátoru dorintie si asteptari juste, ingrigiri si cugetari serióse cuprindu sufletulu meu, si me intrebu insu-mi pre mine dí'a si nóptea, óre fí-voiu in stare „*a merge la Faraonu,*“ ca si órecandu marele Moise, „*si a cere eliberarea clerului si poporului meu din robí'a Egipetului,*“ adeca: fí-voiu in stare a scóte pre poporulu meu din robí'a miseriei, a lipsei si a necasuriloru ce-lu apase astadi, mai alesu in urm'a remanerei lui napoi in cultura, me intrebu insu-mi pre mine, óre fí-voiu in stare „*a duce poporulu meu in pamentulu fa-*

gaduintiei,“ — adeca: a-lu face se nu decadia sub greuta-tea necasuriloru dilei. Intre aceste cugetari serióse, o speranza fericitóre alina sufletulu meu, si incaldiesce inim'a mea, spunendu-mi cà, au mai fostu lipse si necasuri, cà au mai fostu timpuri grele si in dilele parintiloru nostri, si cu tóte acestea ei n'au desperatu, si nu s'au periclitatu, pentrucà au avutu unu angeru pazitoriu, carele ii-a insocitu in tóte suferintiele loru, ferindu-ii de rele, si acel'a este: religiunea strabuna, religiunea nóstra dreptmaritóre.

A pasce turm'a pe locurile cele bune si sanetóse, si a o ferí de acea pasciune, unde crescú plantele veninóse si periculóse, este prim'a detorintia a pastoriului celui bunu, „*carele trebuie se-si puna sufletulu seu pentru oile sale,*“ (Ioanu X. 11.) si care alta pasciune mai buna, mai folositóre, si mai priinciósa pentru turm'a mea cuventatória decátu campurile cele manóse, frumóse si folositórie ale religiunei strabune. Religi'a este inceputulu si sfersitulu nostru, religiunea este singura carea dà omului fericirea aici, si din colo de mormentu; religiunea este, fora de care nu e nici o fericire in lume. Mai nainte de ce v'asi aduce alte dovedi, ve rogu, priviti in lumea larga, si ispititi, apoi spuneti, vediutu-s'a candva, vre-unu omu, vre-o familía séu vre-o societate fericita, care n'are religiune? nu, pentrucà nu se póte; cine n'are religiune, n'are moralitate; cine n'are moralitate n'are linscea si odichn'a consciintiei, ér celu ce n'are acestea, nu póte fi ferice, macar de ar avea tóte bunatatile pamentului. Religiunea sustiene pre individi, sustiene pe familii si societati; religiunea linistesce consciinti'a, nobilitéza inim'a, cultiva sufletulu, si dà dulcétia tuturoru bunuriloru lumesci, ea este celu mai fidelu amicu alu nostru pre pamentu, ea ne insociesce si in mormentu, ea este care ne ajuta cu respunsu bunu la in-fricosiatulu judetiu alui Ddieu. Cine dara nu va imbracisiá, cine nu va iubi acésta mostenire santa?

Ori cine cunósce macar numai in parte trecutul nostru, va scí si aceea, câte si ce feliu de timpuri furtunóse au trecutu peste tíer'a întréga, si prin urmare si preste strabunii nostri in timpurile mai vechi. Numerósele invasiuni, si resbele religionarie amenintiau esistinti'a tuturoru popóreloru de pe acele timpuri; cele mai multe din ele s'au si periclitatu astfeliu, încátu astadi numai istori'a mai conserva pomenirea lorú; daca cu tóte acele greutati, strabunii nostri nu s'au periclitatu, caus'a este: cà au avutu unu *scutu puternicu in religiunea lorú* si acum a nóstra religiune dreptmaritóre; ea a fostu care a feritu pe strabunii nostri de perire, care ii-a intaritu se póta resiste atátoru ispite grele; ea fù dara scutulu strabuniloru nostri in trecutu, ea va fí si scutulu nostru in viitoriu!

De ce ve potu vorbí mai cu placere, si mai cu folosu astadi la introducerea mea in scaunulu archierescu, ca de acelu tesauru strabunu, pe care ni l'au lasatu parintii nostri, ca pre unu angeru paditoriu alu dileloru vietii nóstre, ce ve potu recomandá mai farbinte, decâtu aceea religiune strabuna; de v'asi putea dá tóte bunatatile lumesci, inea nu v'asi face vre-unu bine, càci tóte aceste sunt trecátóre, ér daca voiú semená in inimele vóstre sementi'a religiunei strabune, v'am datu comóra nestrictiósá, pe care nici moliile nici rugin'a nu o rodu, nici furii nu o fura. Religiunea strabuna este dara ce eu vi recomendu din totu sufletulu meu, religiunea dupa adeveratulu spiritu alu ei. Religiunea dupa spiritulu Intemeiatoriului este lumin'a séu cultur'a mintii si a inimei, pentru aceea, candu acelu Intemeiatoriu a voitu se latiésca religiunea sa intre neamuri, a trimisu pre cei 12 invetiacei ai sei dicendu-le: „*mergendu invetiati tóte neamurile botezandu-ii,*“ (Mat. XXVIII. 19.) adeca: mai antaiu si mai pre sus de tóte li impuse latirea luminei, a invetiaturei, séu cultur'a morala si religiósá.

Inca candu a creatu Ddieu pre omu, si l'a pusu Domnu preste tóte fapturile lumei „*ca pre unu Imperatu fapturei*“ „*facendu-lu numai cu ceva mai micioratu decâtu angerii*“, i-a desemnatu si unu scopu inaltu si sublimu, adeca: „*perfectiunea*“, si prin acést'a ajungerea fericirei aici si dincolo de mormentu, „*fiti deseversitu precum si Tatalu vostru celu din ceriuri este deseversitu*“ (Mat. V. 48.) ér de povatiuitóre catra acelu scopu sublimu i-a datu Ddieu omului religiunea crestina intemeiata prin unulu nascutu fiulu seu, Dlu nostru Isusu Cristosu. — Asia dar, cine voiésce se ajunga fericirea si aici si dincolo de mormentu, trebue se voiésca perfectiunea, ér cine voiésce perfectiunea, trebue se voiésca religiunea, dupa adeveratulul ei intielesu, adeca: *cultur'a morala religiósa*. Cultur'a acést'a morala religiósa este dar bas'a perfectiunei, éra din perfectiune vine fericirea aici si dincolo de mormentu.

De ar dá cineva unui individu, séu unei familii, séu unei societati, celea mai alese bunuri lumesci, demnitati, averi si possessiuni, si daca nu-i va dá si cultura morala religiósa, nu i-a facutu nici unu bine, càci fora de cultura morala religiósa, curundu se pierdu ori ce bunetati lumesci; avut'au betranii nostri destule bunetati lumesci, avut'au possessiuni si proprietati, in manile loru erau odata si celea mai frumóse diregatorii, dar tóte acestea au trecut delu densii indata ce parasira invetiatur'a si neglesera cultur'a religiósa. Se dàmu in sa individiloru si familielorú nóstre cultura morala religiósa, si li-amu datu modru a-si castigá védia, onóre, respectu, avere si locu demnu in societatea omenésca. De aceea dice intieptulu Solomonu, VIII. 10-11: „*primiti invetiatur'a mai multu decâtu argintulu, si sciinti'a mai vertosu decâtu aurulu lamuritu, cà mai bune sunt decâtu pietrile de multu pretiu, si totu ce este scumpu, nu este vrednicu loru.*“ Din tóte ace-

stea se invederéza, cà *singura cultur'a religiósă este bas'a fericirei omului*, pentru aceea a si pus'o Intemeiatoriulu religiunei crestine de cea d'antaiu si mai cardinala chiamare a bisericeii. Biseric'a crestina este dara chiamata a dá omului cultura morala religiósă, prin acést'a a-lu apropiá de perfectiune, fericirea cea adevărata.

Numai biseric'a lui Cristosu póte se conduca pre omu la adevărata cultura morala religiósă; numai biseric'a lui Cristosu aréta omului calea cea drépta si segura, ce duce la viétia; de aceea, Domnulu voindu ca toti ómenii se cunósca acésta cale, a pusu de detorintia apostoliloru sei si urmatoriloru loru se invetie popórele. Noi toti, iubitoru conlucratori in vii'a Domnului, si urmatori ai lui, amu luatú asupra-ne detorinti'a si sarcin'a acést'a, de aceea se nu uitámu nici candu de a invetiá. Noi clerulu si poporulu suntemu „*biseric'a lui Ddieu cea vía, càci duchulu lui Ddieu locuiesce intru noi, pentru aceea, de va stricá cineva cas'a lui Ddieu, stricá-lu-va pre acel'a Ddieu*“ (Pavelu catra Corint. III. 16. 17.) Este mare detorinti'a nóstra de a conlucrá, la zidirea si imfrumsetiarea acestei case alui Ddieu, dar este si grea, este frumósă si santa, este sublima si continua. Frumosu si sublimu este a grigí, ca aceste locasiuri ale duchului santu se fie pururea curate si luminate.

Veniti se ne intrebámu toti câtú suntemu lucratori in vii'a Domnului, óre facemu noi tóte acestea dupa demandatiunile Mantuitorului nostru Isusu Cristosu? Óre „n'a slábitu credinti'a“? Óre „lucrédiá evangeli'a“ ca odinióra? Óre poporulu nostru, devenit'a mai tare in credintia si in caracterulu seu religiosu? Óre devine elu mai iubitoriu de celea sante, si mai tare legatu de biseric'a sa, carea singura lu-póte salvá? Óre preotimea continua cu induoitu zelu la luminarea turmei sale cuventatórie? Cu du-

rere vom trebui se constatăm, că în timpurile din urma totmai această detorinția a bisericei noastre s'a neglesu în mare parte. Sunt preoti cari si-implinescu această detorinția cu totu zelulu, dar sunt érași altii, cari nu dau poporeniloru sei invetiatur'a necesaría. Sunt poporeni, cari asculta cu bucuría glasulu pastoriloru sei, dara sunt érași altii, cari nu voiescu a ascultá bucurosu acelu glasu parintescu. Sunt barbati culti si inteliginti, cari apretiuescu fôrte invetiaturile bisericesci, lucra asudandu la desvoltarea loru, sunt érași altii, cari si-aróga frumosulu titlu de „barbati culti“ si nu apretiuescu invetiaturile bisericei, dupa ponderós'a loru valóre. Din cause ca acestea, biseric'a noastră, dupa institutiunile ei celea bune si salutarie, nu este atât de roditória în fapte cum ar trebui se fia; ea nu progreséza cum amu dorí, si noi ar trebui se nu uitám, că cine nu progreséza astadi, acel'a regreséza, si inclina spre cadere! Traimu în timp de munca si de lucru, candu ómenii, si pe terenulu religiosu si moralu, întréba câtu s'a lucratu? câtu s'a facutu? câtu s'a progresatu? si ce folóse s'au castigatu? Éra védi'a si autoritatea unei biserici se mesura de dupa rodurile morale religióse, ce le produce. Se ne desteptám la lucru pona candu este inca tîmpu, dar se ne socotimu bine, cum se lucrám cu padia, *ca cei întiepti, ca fiii luminei, căci dilele grele sunt!*

Intr'adeveru grele sunt timpurile în care traimu, pentru biseric'a noastră, căci credintiosii ei sunt espusi mai pe tóte dilele ispiteloru din tóte partile, ispíte prin care se cérca credinti'a, si prin acést'a caracterulu loru religiosu. Intre acestea si alte asemenea impregiurari grele am primitu eu sarcin'a archierésca si ocupu astadi scaunulu archierescu, iubítiloru! lu-ocupu din iubire catra clerulu si poporulu meu, ca se am ocașiune ferice a conlucrâ în

fruntea vóstra si alaturea cu voi la latirea luminei si a moralei religióse in poporul nostru. Lumina prin investiatu'r'a cuventului lui Ddieu, si morala prin esemplulu meu si alu celoru incredintiati mie; acestea sunt càile, care ducu la scaparea nóstra de asuprelele si de greutatile timpului. Intre aceste impregiurari incepu eu dara astadi activitatea mea cu speranti'a in Ddieu si in voitoti, éra mai alesu in acelea organe bisericesci, care au speciala chiamare a conlucrá cu mine impreuna in vii'a Dómnului.

Si fiinducà preotimea in lini'a prima este acelu organu bisericescu alesu de Dómnulu spre a latí religiunea cea adeverata intre poporu, catra voi mi-intorcu glasulu meu, iubitoru preoti! Voi sunteti lumin'a lumiei si sarea pamentului, „*asia se luminedie lumin'a vóstra inaintea ómeniloru, ca vediendu faptele vóstre celea buna, se maresca pre Tatalu nostru celu din cerinri!*“ (Mateiu V. 13—16). Voi sunteti chiamati a fi cei mai de aprópe amici ai poporului, dela nascere pana la mórte! Voi sunteti, cari auditi durerile si suferintiele lui, voi cari impartiti cu elu binele si reulu. Deci aducendu-ve aminte cà chiamarea vóstra este atátu a slugí santele taine, câtu si a invetiá poporulu in scóla si in bisericu, afora de scóla si afora de bisericu, si la tóte oca-siunile, aducendu-ve aminte cà chiamarea vóstra este se fiti adeverati parinti ai poporului, si ca atari aveti sacra detoría a-i desteptá simtiulu la totu ce e bunu, frumosu, folositoriu si nobilu; aducendu-ve aminte cà precum aveti titlulu de parinti facia de poporu, totu asia aveti si detorinti'a a ingrigí de crescerea lui cea buna, ca si de a familieloru vóstre, aducendu-ve aminte cà, unu pastoriu numai atunci e vediutu, respectatu si folositu, candu si turm'a lui e bine grigita si respectata; in fine aducendu-ve aminte cà, mai curundu séu mai tardíu, vom descinde

cu totii in mormentu, si dupa mórte vom avé se dâmu séma inaintea lui Ddieu si a posteritatii de tóte faptele nóstre; dar si pana atunci aducendu-ve aminte pild'a smochinului si a pomului neroditoriu, pe care l'a osanditu Domnulu in focu pentrucà n'a adusu fructe, (Marcu XXI. IX.) — verecomendu si ve sfatuiescù, din totu sufletulu meu, se lucrati dí'a si nóptea la sustienerea si la intarirea poporului nostru in religiunea strabuna, dupa spiritulu ei, adeca la luminarea lui, si prin acést'a la fericirea lui bine intielésa. Daca cei 12 apostoli ai lui Cristosu au fostu in stare a luminá lumea cu invetiaturile loru facia de tóte pericolele ce-ii amenintiau, cum nu va potea face acést'a fiacarele preotu de astadi in parochi'a sa, care-lu sustiene si-lu veneréza ca pre parintele seu.

In liní'a a dou'a, catra voi mi-intorecu glasulu meu iubitoru invetiatori! Voi sunteti acelu factoru insemnatu in organismulu bisericeii nóstre, chiamatu a pune bas'a si fundamentulu zidirei credintiosiloru nostri. Voi sunteti chiamati, nu numai a cresce crestini buni, dar si cetatieni si patrioti buni, din tinerimea vóue incredintiata. Lucrati dar din tóte puterile si cu diligintia la implinirea chiamarei vóstre celei frumóse, ca se meritati de increderea celor'a ce ve sustienu si de frumosulu nume de „invetiatori,“ ca asiá se atrageti binecuventarile posteritatii asupra vóstra.

Si catra tine mi-intorecu glasulu meu iubita inteligintia romana! si aducendu-ti aminte cà esti fií'a poporului, nascuta si crescuta din sinulu si sudórea lui, cà esti ridicata pe umerii lui; aducendu-ti aminte, cà poporulu credintiosu, si prin urmare bisericea cea vía, este bas'a nóstra a tuturor'a, si cà, cu câtu asta basa va fí mai solida, cu atátu mai vediuti si mai respectati vom fí si noi, càrii stâmu de asupra-i; aducendu-ti aminte cum bisericea te-a impartesitu de celea mai frumóse drepturi, pre care

nu le au laicii altoru biserici, ve sfatuiescu se puneti si voi tóte silintiele vóstre la cultivarea si luminarea poporului, ori unde vi se ofera ocasiunea; fiti esemplu bunu poporului in tóte lucrarile vóstre, urmati si voi in religiozitate esemplulu parintiloru vostri.

Ér dupa tóte acestea, in fine catra voi mi-intorecu glasulu meu, iubitoru poporeni! Voi sunteti fundamentulu edificiului bisericeii nóstre nationale. Voi sunteti pentru cari eu mi-am sacrificatu tign'a si odihn'a mea. Voi sunteti pentru cari eu m'am instrainatu de cas'a si famili'a mea, si am venitu in mediloculu vostru. Voi sunteti pentru cari m'am lipsitu de aceste pucine placeri ale vietiei mele, si pentru cari in totu ceasulu sum gata a aduce tóte sacrificiele posibile. Am venitu iubitoru! la voi, nu ca stapanu, nu ca domnu, ci ca parintele la fiii sei, ca fratele la fratii sei, ca amicul la amicii sei; am venitu dara se impartu cu voi binele si reulu, am venitu se afu durerile si necasurile vóstre, si se cautu din tóte puterile mele ale vindecá. Dar fiinducá numai unu singuru leacu este care póte vindecá si durerile celea mai grele, si adeca, *invetiatur'a*, ascultati glasulu meu celu parintescu, si imbracisiati invetiatur'a si luminarea din tóte puterile vóstre, ca pre cea mai mare bunetate lumésca; invetiatur'a a facutu pre preotii vostri, pre domnii si diregatorii vostri, aceea ce sunt, si chiar pre cei avuti totu invetiatur'a ii-a spriginitu in castigulu loru; invetiatur'a este care pune pe omu la cinste, la diregatorii, la avere si la fapte bune crestinesci, ea este care apropia pe omu de Ddieu, si prin acést'a la fericire. Intielegu invetiatur'a morala si religioasa, adeca *luminarea mintii si cultur'a inimii*. Ascultati glasulu meu, si adunati-ve in giurulu bisericeii vóstre strabune, tieneti legea stramosiloru vostri cu tóta tari'a si pietatea, si pentru ca se intielegeti acést'a, ridicati scólele

vóstre, tieneti invetiatori buni filoru vostri, trimiteti-ii regulatu si cu tóta placerea la scóla, si aduceti tóte sacrificiele posibile pentru buna crescerea lor, cà numai asia va fi binecuventarea lui Ddieu in casele, familiiele si in intreprinderile vóstre. Cinstiti tóte legile, dar inchinati-ve numai la legea ce ati mostenitu dela parintii vostri. Iubiti pre Ddieu mai pre susu de tóte, si pre deaprópele vostru fora deosebire de limba si credintia. Cultivati dragostea intre voi, si in tóte relatiunile vóstre, si cu veri cine, cu care veniti in coatingere in interesulu vostru si in interesulu comunu alu patriei.

Dar fiindcà tóte lucrurile bune se facu numai cu ajutoriulu celui preainaltu, veniti se ne inchinàmu si se cademu la Cristosu Ddieulu nostru, rugandu-lu pentru pacea nóstra, pentru pacea lunei, pentru inaltiatulu nostru Domnitoriu Imperatu si Rege Franciscu Iosifu I., si pentru buna rodirea pamentului, si pentru tóte câte ni sunt nóue ómeniloru de lipsa, de bine si de folosu. Aminu!
